

LBRIS

We know
books

Silvana Bolocan

Livada regelui

București, 2022

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
TOAMNA.....	7
IARNA	52
PRIMĂVARA.....	96
VARA	136

TOAMNA

Dimineța devreme, primele raze de soare încălzesc pământul ridicând aburi subțiri în aerul răcoros și umed al începutului de toamnă. Câțelul își începuse treaba, netulburat de nimic, adulmecând încolo și înapoi drumul îngust dinspre livadă, care de vreun an înapoi, vară sau iarnă, devenise locul micii lor aventuri zilnice.

– Ce face vecinul meu preferat la ora asta așa de matinală? Brad a auzit vocea lui George venind din cealaltă parte a străzii.

S-a întors și l-a salutat cu o mișcare a capului, zâmbind, fără să-i răspundă.

– Brad, ești un tip excentric, zău, a continuat George în momentul în care s-a apropiat, privindu-l cum era îmbrăcat, într-un echipament de drumeție, care ar fi fost mai potrivit undeva pe vreun traseu de munte.

Îl întâlnise pe George în urmă cu doi ani, atunci când începuse construcția casei; părea un tip deschis și săritor, și pe deasupra mai era și inginer de construcții, chiar unul priceput, genul de cunoștință pe care vrei să o ai pe aproape când îți construiești casa. Îi dăduse o grămadă de sfaturi utile, atunci când era până peste cap cu lucrările și în multe cazuri se felicitase mai târziu

că le urmase. Îi era chiar recunoscător pentru ajutorul dezinteresat, în ciuda stilului contondent și un pic prea direct cu care îl oferise. Odată casa terminată, deveniseră vecini și prieteni, navigând diferențele de opinie cu glume și vorbe de spirit. Arhitect de profesie, Brad știa că inginerii și arhitecții, cel mai adesea, locuiesc pe alte planete și văd lucrurile cum nu se poate mai diferit.

– Îmi fac plimbarea de dimineață în natură, să-mi fac curaj să mă aventurez în traficul orașului, i-a răspuns Brad, oarecum stângaci, pentru că realizase că acest subiect îl irita pe George mai mult decât era cazul.

– Sper să se termine curând cu porcăria asta, i-a răspuns George în stilul său direct, arătând cu bărbia înspre câmpul care se întindea dincolo de drum.

– Vino cu mine la plimbare într-o zi. S-ar putea chiar să-ți placă, a făcut o încercare Brad, zâmbind, și s-a întors să se uite după câine, care aștepta nerăbdător, tropăind pe loc un pic mai încolo, în iarba înaltă, momentul în care își vor putea continua plimbarea.

Însă George a făcut un semn de lehamite cu mâna, care voia să spună că nu era dispus să se lase convins și a rămas acolo, pentru câteva secunde, urmărindu-l pe Brad cu privirea, înainte de a intra în mașină.

Poteca îngustă, mărginită de ierburi înalte și vegetație de câmpie, pălise deja, anunțând venirea toamnei, iar pajiștea se întindea, uscată și galbenă, dincolo de ultimul șir de case. Traversând spațiul deschis, curând Brad a ajuns la marginea livezii, de unde copacii aliniați se întindeau cât vedea cu ochii. Era un spațiu care scăpase, deocamdată, de intervenția omului și crescuse sălbatic, după propriile sale reguli. Brad a clătinat din cap, ca și cum prin asta ar fi vrut să risipească gândurile ce îi dădeau târcoale, după conversația cu George.

Căinele, un pointer roșcat, intrase deja în febra căutărilor, adulmecând smocurile de iarbă și tufișurile care prinseseră culori ruginii, gonind neobosit încolo și înoace, foșnind vegetația uscată. Din când în când se oprea și rămânea acolo împietrit, cu nasul în sus, adulmecând aerul.

Nu cu multă vreme în urmă, acest loc era un teren agricol, la marginea orașului. Pe măsură ce orașul a devenit mai populat și traficul mai intens, dezvoltatorii imobiliari, în permanentă căutare de noi proiecte, au pus ochii pe aceste parcele agricole, care încet dar sigur au fost înghițite de planuri urbanistice. Într-o scurtă perioadă de timp, orașul s-a extins, devorând livada și lăsând în urma sa case și străzi desfundate. Propria lui casă, acum parte dintr-o zonă rezidențială, fusese ridicată pe locul unde, în urmă cu doar cu câțiva ani, se întindea o pădure deasă de arbori roditori. De fapt, întregul cartier ajunsese să fie cunoscut drept *Livada*, deși numele nu mai avea acum nici o legătură cu ce fusese înainte. Mai mult pentru a scăpa de un sentiment incert de vinovăție, Brad se dăduse peste cap să păstreze în propria curte câțiva dintre vechii copaci, un efort fără sens, absurd, după părerea multora.

Însă ceea ce el numea *livada* – și ce îl enerva cumplit pe George – era acea parcelă de câteva zeci de hectare de la marginea zonei rezidențiale, o bucată de pământ rămas neatins din vechea exploatare agricolă. Din cauza problemelor juridice apărute în febra goanei după terenuri din ultimii ani, construcțiile planificate aici erau, pe moment, blocate. În acest loc, pomii roditori, care își datoraseră existența intervenției umane, se sălbăticiaseră și se transformaseră, în lupta lor pentru supraviețuire. În câțiva ani, alții de piersici și pruni lăsaseră locul fibrelor de corcoduș sălbatic, mai puternice și adaptate

la viața în sălbăticie și întreaga livadă se transformase într-un ecosistem în miniatură, care creștea în acord cu propriile reguli, aproape neatins de prezența umană, întrucât nu mulți se aventurau să umble pe aici, în iarba înaltă vara sau în noroi și zăpadă iarna. Fructele copacilor, acum sălbatice, creșteau în ritmul propriu al naturii, se coceau vara și cădeau pe pământ toamna, alimentând solul și vegetația abundentă. Vântul purtase semințe din flora endemică a câmpiei și chiar mici puiți de stejar începeau să-și întindă crengile, un indiciu că în urmă cu sute de ani acest loc fusese o pădure deasă. În tufișurile de nepătruns acum și printre copacii creșcuți în voia lor se aciuseră animale sălbatice; fazanii și iepurii de câmp erau la tot pasul, dar de-a dreptul neașteptat, Brad văzuse o dată, în plimbările lui, căprioare, patru ciute care fugiseră speriate atunci când s-a întâmpnat să se apropie de locul unde se odihneau în timpul zilei.

După plimbările aproape zilnice cu câinele, Brad începuse să privească acest loc ca pe o ultimă redută a naturii în lupta inegală cu orașul, care înghițise până acum tot ce îi stătuse în cale, cucerise vechiul sat de la marginea orașului, încetul cu încetul și îl populase cu orașeni – așa cum era și el – veniți aici în căutare de verdeață și liniște, iar acum se pregătea să dea, triumfal, lovitură finală acestui colț de lume, condamnat la dispariție. Viața modernă puneă preț pe natură, dar, în mod paradoxal, singurul fel în care putea să o obțină era prin distrugerea ei completă, doar ca s-o înlocuiască, ulterior, cu mici spații verzi, tunse și manichiurate după chipul și asemănarea noilor proprietari.

Pentru majoritatea rezidenților din zonă, cum era și George, acest loc, livada sălbătică, întinsă cât vedeai cu ochii în depărtare, era un spațiu viran inutil în așteptarea începerii construcțiilor. Nu și pentru Brad, care îl

bătea la picior aproape zilnic și pentru care *livada* devenise un fel de teren personal de plimbare, unde ieșea deseori singur, alteori însoțit de familie sau alți cunoscuți dispuși să înfrunte elementele naturii. Întotdeauna însoțit de câine, care aparținea acestui loc și devenise una cu livada din momentul în care au pus piciorul pentru prima dată acolo. Cunoștea fiecare tufiș și fiecare copac, le inspecta și amușina în fiecare zi, știa locurile unde se ascundeau animalele sălbatice și uneori, atunci când le surprindea în ascunzișul lor, instinctul de animal de vânătoare, adânc înscris în codul său genetic, ieșea la iveală într-o explozie de mulțumire și mândrie canină. Brad se amuza uneori cu Eva, atunci când câinele se posta în fața lor și îi fixa cu privirea, așteptând cel mai mic semn care putea să însemne că ieșeau la plimbare.

– Dacă îi dai mâncare și plimbare l-ai făcut cel mai fericit cățel din lume, îi spunea Brad deseori, amuzat, Evei.

În timpul plimbărilor prin livadă, toate instinctele ancestrale ale rasei se trezeau; acolo era un cățel având un scop și o misiune. De îndată ce poarta curții se deschidea, se năpustea în stradă ca un apucat și se oprea câteva zeci de metri mai încolo, deja pe cărarea care ducea spre livadă, uitându-se, pentru o fracțiune de secundă, impacientat, să se asigure că este urmat de omul său. Apoi înainta cu botul în iarbă, adulmecând mirosurile și urmărindu-le, în timp ce coada i se mișca dintr-o parte în cealaltă ca un mecanism cu arc răsucit la maximum. Dacă se întâmpla să prindă un miros, înainta încet, cu corpul aproape atingând pământul, și uneori îngheța pe loc, cu o labă din față și una din spate îndoite în aer, până când Brad se apropia și îi dădea comanda să continue, sau să stea. De multe ori găsea

câte un fazan sau vreun iepure ascuns în tufişuri, care zbură sau ţâşnea speriat.

În dimineaţa aceea, Brad mergea alene printre copacii deja atinşi de culorile toamnei, urmărind vechile canale de irigaţie, până în locul unde a întâlnit poteca ce trecea, perpendicular, prin mijlocul livezii. Cotind dreapta acolo, a înaintat către marginea desişului de copaci, unde perspectiva se deschidea. Un deal acoperit de tufişuri de câmpie cobora molcom către lac, mărginit de un drumeag de pământ care şerpuia de-a lungul malului. De partea cealaltă a lacului se profilau, prin aburii uşori de la suprafaţa apei, câteva case înşirate, iar în depărtare, dincolo de acestea, un pâlc de copaci, rămas, nu se ştie cum, din vechea pădure de stejar. Continuându-şi drumul pe cărarea largă, care separa livada, inspira cu plăcere aerul proaspăt al dimineţii, în timp ce câinele îşi urma neobosit instinctul, căutând prin tufişurile de la marginea drumului, într-un du-te-vino neîncetat.

Ajuns pe drumeagul de pământ, Brad a fost surprins de un foşnet în frunzişul des care îl separa de lac şi, înainte să-şi dea seama ce se petrece, trei căprioare au zbughit-o în faţa lui, cu salturi graţioase, traversând drumul şi dispărând în desişul livezii, lăsându-l încremenit acolo, cu privirea aţintită în gol. Totul a durat mai puţin de o secundă, dar în acel moment timpul a părut că s-a dilatat şi a urmărit fascinat cu privirea cele trei animale cu blană cafenie, iar pentru o clipă privirile lor s-au încrucişat. Când s-a dezmeticit s-a uitat după căţel, care era undeva departe, inspectând tufişurile din direcţia opusă şi nu le simţise. L-a chemat şi l-a lăsat un pic să le adulmece mirosul.

– Le-ai ratat, fraiere! i-a spus râzând.

Emoția acestei întâlniri neașteptate l-a umplut de un val plăcut de vigoare și a mărit pasul, parcurgând rapid drumeagul de pământ înapoi înspre desișul livezii.

Revenit acasă, cățelul și-a reluat locul preferat, în capul scărilor, satisfăcut cu plimbarea, iar Brad a intrat în casă, unde l-au întâmpinat conversațiile leneșe ale copiilor, care încă se bucurau de ultimele zile de vacanță, înainte de începerea școlii.

– S-au întors căprioarele în livadă, i-a anunțat, iar vocea i-a trădat emoția pe care o simțise. Câinele le-a ratat, fraierul!

– Căprioare... adevărate?! trei perechi de ochi se uitau la el cu neîncredere.

– Da!... Căprioare adevărate. Le-am văzut chiar acum în livadă.

– Oh, ce drăguț, a exclamat Lili cu afectare.

– Vreau și eu să le văd! a cerut Alen pe un ton imperios.

– Ai putea să le vezi dacă ai veni cu mine la plimbare, deși nu pot să garantez. Le-am văzut și eu de două ori până acum. Se feresc de oameni și de zgomote. Azi a fost o întâmplare să trec pe lângă ele...

– Ce-ar fi să mergem împreună să le căutăm, după-amiază, când mă întorc de la serviciu, a continuat Brad, zâmbind, după câteva secunde.

– În regulă, mergem. O să-mi iau telefonul să le filmez, a închis Alen hotărât discuția.

Brad a schimbat o privire amuzată cu Eva.

– Nu știu dacă o să pot în după-amiaza asta, suntem aglomerați la serviciu, i-a răspuns Eva cu o undă de regret. Încerc să ajung înapoi înainte să mă prindă traficul pe drum, dar nu pot să promit.

– Că veni vorba de trafic, trebuie să o întind la birou, și-a adus Brad brusc aminte de propriul său program.

Un sfert de oră mai târziu, Brad trecuse deja de ultimele case din zona rezidențială, pe șoseaua care ducea spre oraș și a văzut de departe șirul lung de mașini care așteptau să intre în intersecție. Traficul este mai rău cu fiecare zi care trece, s-a gândit.

În ultimii zece ani orașul se dezvoltase, crescuse și se aglomerase, atrăgând ca un magnet oameni de prin toate colțurile țării, veniți pentru locurile de muncă și salariile mai mari. Mai recent, o migrație similară, dar în sens opus începuse să împingă orașenii în afară, către zonele liniștite, verzi și fără trafic, de la marginea orașului, acolo unde puteau avea acces la case spațioase, „pe pământ”, cu câte o bucată de curte. Autoritățile locale ale acestor mici sate de la periferia orașului se grăbiseră să primească dezvoltatorii imobiliari, trecând terenurile agricole în zona intravilană fără prea mare tevatură și acordând, fără prea mult discernământ, autorizații de construcție tuturor, de la mari companii la mici antreprenori sau simpli cetățeni, așa cum era și el. O adevărată goană după aur a urmat, în care tranzacțiile cu terenuri s-au făcut uneori fără măsurători adecvate și fără îndeplinirea tuturor cerințelor legale, ceea ce complica serios situația chiar și astăzi.

În unele cazuri – multe de altfel – noile zone rezidențiale crescuseră fără să fie însoțite de o dezvoltare pe măsură a infrastructurii de străzi, școli, dispensare, birouri și utilități esențiale, care rămăseseră cele ale unui mic sat. Din cauza asta, în goana lor de a scăpa de aglomerația orașului, noii locuitori ai acestor zone o aduseseră cu ei în aceste locuri, altădată liniștite și verzi. Aglomerația din traficul de dimineață îi pune pe majoritatea dintre ei la rând, în cozi interminabile, făcând zilnic naveta cu viteza melcului înspre locurile de muncă, școlile sau grădinițele din oraș, doar pentru

a se întoarce, după-amiaza, în același fel. Tot acest du-te-vino le răpea ore din viață prinși în trafic, nervoși și stresați și în cele din urmă cu un cost asupra calității vieții și chiar a sănătății la care nu se așteptaseră.

Oare erau fericiți? s-a întrebat Brad, ținându-se de volan, atent să nu rateze momentul când ar fi putut intra în intersecție. Unii dintre ei continuau să se mulțumească cu cele câteva zeci de metri pătrați de verdeață din curte și cu spațiile mai generoase ale caselor. Alții, însă, se declarau învinși, își vindeau casele nou construite și se întorceau să locuiască în oraș. Brad era în continuare mulțumit cu traiul său și al familiei în noua casă, în ciuda tuturor acestor neajunsuri, însă asta pentru că la două minute de casa lor se întindea o moșie de câteva hectare – *livada* sălbatică, aproape neatinsă de prezența umană în unele părți, presărată de gunoaie în altele – unde el se simțea rege în fiecare zi. Acolo, în natura care își recâștigase drepturile, Brad găsisese ce căuta atunci când se hotărâse să se mute, să fie martorul acestui ciclu nesfârșit de creștere, decădere și renaștere, în care nici o zi nu seamănă cu cealaltă și totuși nimic nu se schimba. Aceasta fusese pentru el goana după aur, adevărata comoară pe care o căutase și îi împlinise visul care îl împinsese să vândă tot ce avea și să se mute în afara orașului.

Ce avea să se întâmple atunci când vor reuși să rezolve tot păienjenitul de neconcordanțe juridice care opriseră construcția acolo și această bucată de natură va dispărea și ea sub tonele de ciment și asfalt, așa cum s-a întâmplat în zona rezidențială? Și-a adus aminte cu neplăcere de construcția propriei locuințe, începând cu momentul în care excavatorul uriaș a pus la pământ copacii de pe teren și a început să sape fundația unde avea să fie clădită casa. Pentru câteva luni după aceea,

a privit și a respirat norii groși de argilă galbenă care se ridicau atunci când vântul bătea sau se transformau în noroi atunci când ploua. O imagine tristă pe care nu-și dorea să o mai vadă vreodată.

Chiar dacă vor putea să treacă cu bine peste disconfortul creat de faptul că aveau să locuiască la marginea unui șantier pentru un an, doi sau cine știe cât, cum va fi atunci când totul se va fi terminat și plimbarea obișnuită în livadă cu cățelul ar fi înlocuită de plimbări prin labirintul de străzi înguste și pe lângă grădini închise de garduri înalte? Orașul de care fugise îl urmărise și avea să crească aici și totul efortul lui din ultimii ani avea să fie în van. Vor trebui să se gândească serios care le sunt opțiunile, ca familie, atunci când momentul va veni. Traficul în zonă era deja un calvar și nu putea să-și închipuie cum va deveni atunci când locatarii a o sută – poate mai multe? – case aveau să se alătore dimineața cozii interminabile pe șoseaua înspre oraș. Acestea erau gânduri – nu din cele plăcute – cu care știa că va trebui să se confrunte, mai devreme sau mai târziu.

Însă curând Brad le-a alungat din minte. Vremea plăcută de început de toamnă, care potolise căldura verii, îl ținea încă învăluit într-o rămășiță din acel sentiment de tihnă și nepăsare al zilelor lungi de vacanță. Lunile extrem de călduroase de vară fuseseră acum înlocuite de o adiere dulce și răcoroasă, care îi scotea pe toți afară, prin curți, la sfârșit de săptămână sau pe terasă seara, pentru orice motiv posibil. Pentru Brad, diminețile primelor săptămâni din toamnă trecuseră într-o plăcută rutină, la plimbare cu câinele, înainte de răsărit, în aerul răcoros și proaspăt, urmărind cu interes semnele trecerii timpului. Acum, iarba înaltă, care străjuia poteca dinspre livadă și care în primăvară crescuse până peste sold în unele locuri, pălise după canicula verii, iar